

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3735/2019

Рев2 3728/2019

Гж ап1 18/2019

28.11.2019. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, Одељење за ванредне ситуације Чачак, Подручна ватрогасно- спасилачка јединица Горњи Милановац, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде, одлучујући о жалби тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4 428/17 од 03.09.2019. године, и о ревизијама тужене изјављеним против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3303/16 од 02.11.2016. године и Гж1 2138/17 од 06.07.2017. године, у седници већа одржаној 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужене изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4 428/17 од 03.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3303/16 од 02.11.2016. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2138/17 од 06.07.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2138/17 од 06.07.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 269/14 од 24.05.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да му за период од јуна месеца 2008. године до маја месеца 2011. године на име неисплаћене зараде по основу рада у дане државних и верских празника, прековременог рада и по основу ноћног рада исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспећа сваког појединачног месечног износа па до коначне исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом

трећим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиоца надлежним фондовима за обавезно социјално осигурање уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и за здравствено осигурање, и то на износе досуђене претходним ставом изреке. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде за топли оброк и за регрес у периоду од јуна 2008. године до јануара 2009. године исплати тражене износе, повучена. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 261.104,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3303/16 од 02.11.2016. године, ставом првим изреке, делимично је одбијена као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1 269/14 од 24.05.2016. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, ожалбена пресуда је укинута у ставу трећем и петом изреке и предмет у том делу враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (одлуке садржане у ставу првом изреке), тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 395. Закона о парничном поступку (погрешно означеног као члан 404. став 1. ЗПП), због потребе уједначења судске праксе.

Решењем Р4 428/17 од 03.09.2019. године, Апелациони суд у Крагујевцу није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изузетној ревизији тужене.

Против овог решења, тужена је изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући дозвољеност жалбе применом члана 411. у вези члана 373. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09 – у даљем тексту: ЗПП), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да жалба није дозвољена.

Жалба као редовни правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (чл. 385. ЗПП).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (чл. 394. ЗПП) и против решења другостепеног суда (чл. 412. ЗПП), странке могу изјавити ревизију.

Имајући у виду да Закон о парничном поступку који се у овом случају примењује не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, жалба тужене није дозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Према чл. 395. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по члану 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

И по оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из чл. 395. ЗПП нису испуњени. Побижана другостепена одлука не одступа од судске праксе, имајући у виду да је изражено правно схватање у складу са правним схватањем и праксом ревизијског суда, те да је судска пракса у погледу одлучивања о овој врсти тужбеног захтева уједначена.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу чл. 401. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према чл. 506. став 1. (прелазне и завршне одредбе) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровешће се по одредбама ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09). Према чл. 23. став 3. новела Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18), објављених у „Службеном гласнику РС“, бр. 55/14, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона. У овом случају, правноснажна другостепена пресуда која се побија ревизијом донета је после ступања на снагу наведених новела Закона о парничном поступку.

Тужба у овом спору ради исплате поднета је 08.07.2011. године, а означена вредност предмета спора износи 98.800,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3303/16 од 02.11.2016. године није дозвољена.

На основу чл. 404. ЗПП, одлучено је као уставу другом изреке.

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 236/16 од 06.03.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање надлежним фондовима, и то на износе досуђене ставом другим изреке пресуде Основног суда у Горњем Милановцу П1 269/14 од 24.05.2016. године, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 279.704,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, док је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова почев од дана пресуђења до извршности одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2138/17 од 06.07.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1 236/16 од 06.03.2017. године у ставу првом и усвајајућем делу става другог изреке.

Против наведене другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужена се позвала на одредбу члана 404. ЗПП, због потребе заузимања става о правној природи спорног односа и у вези са тим надлежности суда.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18– у даљем тексту: сада важећи ЗПП), који се у овом случају примењује на основу одредбе члана 506. став 2. истог закона.

По члану 404. сада важећег ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене против другостепене пресуде од 06.07.2017. године, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе јер се ревизијом ни не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији. Надлежност су судови засновали на Закону о уређењу судова. Исти закон прописује обавезу пружања судске заштите у случајевима повреде права из радног односа, какво је право на уплату

доприноса као интегралног дела зараде коју прописује Закон о раду. Апсолутна ненадлежност суда санкционисана је битном повредом из члана 374. ст. 2. т. 2. ЗПП која није прописана као разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. сада важећег ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке овог решења.

Тужба је у предметном спору поднета 08.07.2011. године. У истој је означена вредност предмета спора у износу од 98.800,00 динара.

Одредба чл. 403. ст 3. сада важећег ЗПП прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора очигледно испод законом прописаног ревизијског, ревизија тужене није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. сада важећег ЗПП, ревизијски суд је ревизију тужене одбацио као недозвољену и одлучио као у ставу четвртом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић